

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD:

JUDEX. — Bijzitters-Raadgevers.

RECHTSRPAAK.

Hof van Verbreking. — 2e Kamer - 18 Januari 1932.
— Taalgebruik voor de rechtbanken - Verbreking
eener beslissing der Rechtbank van Luik genomen in
algemeene vergadering van 5 Juni 1931.

Hof van Beroep Luik. — 5e Kamer - 15 Januari 1932.
— Burgerlijke partij - Rechtstreeksche dagvaarding
- Ontvankelijkheid - Bevoegdheid.

Pol. Rechtb. Maeseyck. — 26 November 1931. — Belas-
ting op de honden - Wet van 22 Januari 1931 - Af-
schaffing der medalie.

WETGEVING. — Wetsvoorstel tot wijziging van art. 1421
van het B. W.

RECHTERLIJK LEVEN.

BALIELEVEN.

UIT DE PERS.

Bijzitters - Raadgevers

In de rede welke hij uitsprak in de ope-
ningszitting van de vlaamsche Conferen-
tie der Balie, te Gent, op 12 December
l.l. zegde, onder meer, Mr G. Lammertijn:

« Volgens de voorstanders van de
» verkiezing (der rechters) zou de sou-
» vereniteit van het volk eischen, dat
» ze aangesteld werden door het volk ».

Is het misschien onder den invloed van
dit gedacht, dat er ten huidigen dage, al
is het dan nog slechts langs omwegen en
met instandhouding van het stelsel der
benoeming, zoo vaak gezocht wordt naar
eene gelegenheid om bij bestaande rechts-
kolleges, een plaatske in te ruimen aan
die «sovereniteit van het volk»? en zijn
daarin ook niet oorzaak en reden te zoe-
ken van wat Mr Lammertijn noemt «dit
» ongelukkig artikel 26 der wet van 18
» Juni 1930»? (thans artikel 24 der sa-
mengeordende wetten over arbeidsonge-
vallen).

Terwijl er eenerzijds getracht wordt
naar vereenvoudiging in de samenstelling
van bestaande rechtbanken, en dit wel
zeker niet alleen met het oog op mogelijke
besparing— dringt tevens langs den an-
deren kant naar voren die misselijke op-
vatting om wat nu eenmaal eenvoudig is,
te verwikkelen en te bemoeilijken, met
«bevoegdheden» of dan toch «vakmen-
schen» in den gerechtsstoel te plaatsen
naast den beroepsrechter.

Het ligt heelemaal niet in onze bedoe-
ling hier te willen onderzoeken, of er we-
zenlijk baat bij te vinden is, bijv. met de
rechtbanken van eersten aanleg te laten
zetelen met een enkelen rechter; daar kan
misschien wel evenveel vóór als tegen
aangevoerd worden en de meest redelijke
en wijze meeningen kunnen straat-breed
van elkander liggen.

Daarentegen willen we wel eens de
vraag stellen: of het noodig, nuttig of
alleen nog maar wenschelijk is, den alleen-
zetelenden vrederechter met een paar bij-
zitters te versterken, bijv. daar waar het
gaat over de regeling der gevolgen van
een arbeidsongeval.

Want dit heeft de wetgever gemeend in
die aangelegenheid te moeten doen, alhoe-
wel het nu niet met zekerheid te achter-
halen is of hij dit gedaan heeft omdat hij
het noodig achtte in het belang van de
dingende partijen, tot hulpverleening aan
den vrederechter of ten beste profijt van
de gerechtigheid zelve; — dan wel of hij

daarmee alleen maar eene nuttige en wen-
schelijke verbetering heeft willen aan-
brengen in het berechtingsproces van zul-
ke gevallen.

Het regiem der bijzitters bestaat im-
mers niet alleen in dit «ongelukkig» ar-
tikel 26/24; het heeft ook nog ingang ge-
vonden in de wet van 30 December 1929
(artikel 31) over de vergoeding van onge-
vallen overkomen aan zeelieden.

En terwijl nu in de wet van 18 Juni
1930, het bijroepen van «raadgevers»
aan het vrije goedgevoelen van den rechter
wordt overgelaten: «kan de rechter zich
doen bijstaan...», wordt hem dit samen-
zetelen met bijzitters verplichtend opge-
legd in diegene van 30 December 1929:
«zal de rechter zich... bijzitters... als
raadgevers toevoegen».

In beide aangelegenheden echter, is de
rechter geenszins gehouden — en dat is
voor hem dan toch al minder «ongeluk-
kig» — den raad in te volgen van zijne
toevallige bijzitters, al waren dezen dan
nog volstrekt eensgezind in hunne mee-
ning.

Over de wijze waarop en de voorwaar-
den waarin de bijzitters zullen aangesteld
worden en zich van de hun opgelegde taak
zullen te kwijten hebben, zeggen de voor-
beroepen wetsteksten niets: dat zou best
uitgewerkt worden bij middel van beslu-
ten.

Zoo leeren we dan uit het koninklijk
besluit van 7 December 1931, genomen in
uitvoering der wet van 18 Juni 1930, dat
de «raadgevers» hun advies mondelings
aan den rechter zullen laten kennen (in
zaken niet vatbaar voor beroep) ofwel, bij
mogelijk beroep schriftelijk zullen voor-
leggen.

In het eerste geval, zal het eindvonnis
er nochtans melding van maken; is het
advies schriftelijk gegeven, dan... ja, dan
wordt er eigenlijk niet gezegd wat er
mede gebeuren moet. (Is dat eene greffie-
akte, die de greffier bij zijn minuten moet
bewaren?)

Over wat zal nu de raadpleging gaan?
Over eene enkele feitelijke omstandig-
heid: het gehalte van de blijvende onbe-
kwaamheid; en dat het nu juist over dit
punt is, is toch wel allerm minst bevreem-
dend.

275

Begrijpelijk zou het nog eenigszins zijn,
dat men den rechter gelastte, zich bij
voorkomend geval, in te lichten bij men-
schen die in hetzelfde bedrijf staan als
ditgene waarin het ongeval is voorgeko-
men, of die werkzaam zijn in eene soort-
gelijke nijverheid, bijv. aangaande de ge-
bruiken en de gewoonten die voor een be-
paald werk gangbaar zijn, of de samen-
stelling en de werking van daarbij gebe-
zigde werktuigen, of de wijze waarop
deze moeten bediend worden en zoo meer.

Maar dat men nu verlangt van die hee-
ren bijzitters, dat zij eene redelijke be-
oordeeling zouden uitspreken over de
meest netelachtige vraag die een geding
over werkongevallen meebrengt!

Betreffende die twijfelvraag kan de
rechter zelf geen wijs oordeel vellen, al
staat hij dan nog met zijn verworven on-
dervinding in eene om zeggens dagelijk-
sche praktijk, omdat hem daartoe de on-
misbare kennissen ontbreken, en omdat
vraag van zulken technischen aard is,
dat de oplossing ervan noodzakelijk moet
toevertrouwd worden aan de bevoegdheid
van geneesheeren, en redelijker wijze nog
slechts aan diegenen die zich dit ingewik-
keld onderwerp tot bijzondere studie ver-
kozen hebben.

Daarbij schijnt de wetgever hier be-
paald uit het oog verloren te hebben, wat
eigenlijk door onbekwaamheid dient ver-
staan en op welken grond en naar welken
maatstaf — theoretisch maar wettelijk
— ze moet vastgesteld en berekend wor-
den.

Want, alhoewel nu ten aanzien van de
bestendige ongeschiktheid, moet in aan-
merking komen het beroep dat de veron-
gelukte beoefende op het oogenblik dat
hem het ongeval overkwam, is dit lang
niet de eenige omstandigheid waarmede
rekenschap dient gehouden: de hoofdfak-
tor is wel het kennisvolle wikken der
normale kansen, welke den verongelukte
nog resten, om zijne verminkte werk-
kracht op de markt van den arbeid te
kunnen benuttigen, mits eene geleidelijk
doorgevoerde aanpassing.

Mag het dan niet verhoopt worden van
de bijgeroepen «raadgevers», dat ze, ge-
steld tegenover zulk problema, in recht-
zinnig gemoed zullen verklaren: daar ken-
nen we heelemaal niets van! te minste
als het menschen zijn met gezonden zin;
en dat zullen ze wel zijn, als de rechter
maar verstandig genoeg is de vingerwij-
zing te volgen die het K. B. van 7 Decem-
ber 1931 hem heel wijselijk geeft en zijn
bijzitters bij voorkeur kiezen wil, onder
diegenen die kiesbaar zijn in de werk-
rechttersraden.

Naar het voorschrift van het gezegd
K. B. van 7 December 1931 (artikel 51)
mag de vraag om «raadgevers» bij te
roepen, slechts ingediend worden als
reeds de aard der opgelopen verwondin-
gen en de datum hunner heeling zullen
vastgesteld zijn.

276

Op dit oogenblik echter — vermits we
staan voor eene betwisting — zal de
rechter al het advies ingewonnen hebben
van een kundig vakman, om door dezen
daaromtrent ingelicht te worden.

En zou het dan van zijnentwege niet
een beetje potsierlijk voorkomen en als
eene niet te verantwoorden lichtzinnig-
heid, de beoordeeling van een deskundige,
die het geval «in anima vili» onderzocht
en grondig bestudeerd heeft, zoo maar
klakkeloos te verwerpen om de meening
bij te treden van menschen die niet de
minste kennis bezitten om zulk technisch
vraagstuk te kunnen oplossen.

Indien de «raadgevers» er dan nog elk
eene verschillende zienswijze op nahouden
— hetgeen meer dan waarschijnlijk voor-
komt, — en wordt de overtuiging van den
rechter beïnvloed door die verscheiden-
heid van meeningen en zijne eigene ziens-
wijze vertroebeld, dan bestaat er nog wel
eene mogelijke kans dat heel de betwis-
ting hare oplossing vindt in een «koopje».

Om nu op eene tastbare wijze aan te
toonen, hoe noodig, nuttig of gewenscht
de voorgeschreven maatregel is, mag er
wel eens op gelet worden, dat nooit ie-
mand er tot nog toe de toepassing van
gevraagd heeft, niettegenstaande dat de
wet van 30 December 1929, sinds 1 Juli
1930 in uitvoering is gesteld en er sinds
dien, althans te Antwerpen, met tiental-
len processen zijn ingebracht geworden
tot regeling van ongevallen aan zeelieden
overkomen.

Wat hebben we dan finaal aan die «bij-
zitters-raadgevers» die in deze aangele-
genheid de «sovereniteit van het volk»
moeten laten gelden?

Een stok in de reeds niet al te vlugge
wielen van Themis' wagen? Want dat het
bijhalen van en het samenwerken met de
«raadgevers» niet van aard zijn om de
oplossing van het geding te bespoedigen,
hoeft wel nauwelijks gezegd.

Doch zelfs dit euvel zal naar alle waar-
schijnlijkheid, de ingevoerde maatregel
nog niet eens meebrengen; en dat is dan
weer maar «gelukkig».

Immers kunnen de heeren bijzitters
natuurlijk toch geen onbeloond werk le-
veren en hunne wetenschap pro deo uit-
deelen: ze ontvangen, ten koste van de
partij die hunne bemoeiing aanvraagt,
eene zitpenning van fr. 50 bij elke ver-
schijning op den stoel der «raadgevers».

En nu kunnen we ons nog zoo gemakke-
lijk niet voorstellen, dat er menschen zul-
len gevonden worden, die bereid zijn een
paar honderd franks uit hunnen zak te
geven, voor een advies dat uiteraard niets
beteekenen kan of eenen raad die niemand
wezenlijk raden zal.

Hier zal dan wel de gierigheid, de wijs-
heid... wel dienen!

JUDEX.

Ons Hof van Verbreking en het Taalgebruik voor onze Rechtbanken

De dagelijksche pers heeft melding gemaakt zoowel van een beslissing der Rechtbank van eersten aanleg te Luik, waarbij verbod werd gedaan vóór deze Rechtbank de Vlaamsche taal te gebruiken, alsook van een arrest van het Hof van Verbreking, dat onlangs geveld is geworden, en waarbij deze beslissing van de Rechtbank van eersten aanleg te Luik wordt verbroken.

Gezien het zeer groot belang van deze beide beslissingen voor wat betreft de taaltoestanden in de rechterlijke wereld, geven wij hieronder de Nederlandsch vertaling van het arrest van het Hof van Verbreking alsook van de Rechtbank van eersten aanleg te Luik:

RECHTBANK VAN EERSTEN AANLEG TE LUIK

Algemeene vergadering van 5 Juni 1931

Bekrachtiging van de beraadslaging der Kamer van Pleitbezorgers in zake taalgebruik vóór de Rechtbank

De Heer Voorzitter geeft lezing aan de vergadering van het rekwest voorgelegd aan de Rechtbank door de Kamer der Pleitbezorgers, welk rekwest luidt als volgt:

« Aan de Heeren Voorzitter en Rechters der Rechtbank van eersten aanleg te Luik.

Mijnheeren,

De Tuchtbank der Pleitbezorgers van eersten aanleg te Luik, samengesteld uit de Heeren Jan le Maire, pleitbezorger-licenciaat, wonende te Luik, rue Nysten, 42, Voorzitter;

August Goblet, pleitbezorger-licenciaat, wonende te Luik, rue Jonfosse, 14, waarnemend syndicus, in vervanging van Mr Alfred Jacob, pleitbezorger-licenciaat, welke belang heeft bij het geval in kwestie; Jozef Lemeunier, pleitbezorger, wonend rue Edouard Wacken, 21, te Luik, verslaggever en Pieter Delfosse, pleitbezorger, wonende te Luik, rue Monulphe, 37, schrijver-schatbewaarder, onderwerpt aan de Burgerlijke Rechtbank van eersten aanleg zetelende te Luik, haar beraadslaging in datum van 29 November 1930 en vraagt haar deze wel te willen bekrachtigen.

Met eerbiedigen groet.

Luik, den eerste December negentien honderd één en dertig.

(geteekend): J. le Maire, Aug. Goblet, Joz. Lemeunier, P. Delfosse ».

Kopij van een proces-verbaal der vergadering van de Tuchtbank der Pleitbezorgers van eersten aanleg te Luik in datum van negen en twintig November negentien honderd één en dertig.

Tegenwoordig: de Heeren Jan le Maire, pleitbezorger-voorzitter; Aug. Goblet, pleitbezorger, waarnemend syndicus in vervanging van Meester Jacob, pleitbezorger, die belang heeft bij het geval dat onderworpen dient te worden aan de beraadslaging der kamer; Jozef Lemeunier, pleitbezorger, verslaggever, en Pieter Delfosse, pleitbezorger, schrijver-schatbewaarder.

Gezien de wet van dertien Frimaire jaar negen, artikel zes, alinea's twee en drie, dat toelaat te voorzien in de vervanging van een lid der Tuchtbank door een ander lid van het korps der pleitbezorgers, in geval dit lid opgeroepen wordt voor de Tuchtbank of belang heeft bij de zaak welke aan de beraadslaging van de Kamer wordt onderworpen.

De Tuchtbank aldus samengesteld, kennis nemende van de vraag betreffende het gebruik der Vlaamsche taal voor de Rechtbank van eersten aanleg te Luik, vraag welke door het korps der pleitbezorgers voor haar gebracht wordt;

Keurt goed met eenparigheid van stemmen en in haar geheel de dagorde gestemd door het korps der pleitbezorgers te Luik in zitting van dertien November negentien honderd dertig en, gezien artikel twee, paragraaf twee, drie en zeven en het artikel drie der wet van dertien Frimaire jaar negen, beslist de tegenwoordige beraadslaging te onderwerpen aan de bekrachtiging der Rechtbank van eersten aanleg.

(geteekend) le Maire, Goblet, Lemeunier, Delfosse.

Voor gelijkvormig afschrift, de Schrijver-Schatbewaarder, (geteekend) Delfosse.

Kopij van een proces-verbaal der algemeene vergadering van het korps der pleitbezorgers der Rechtbank van eersten aanleg te Luik in datum van dertien November negentien honderd dertig.

Tegenwoordig: Meesters:

Goblet, Gilkinet, le Maire, Lacroix, War-nant, Renard, Delfosse, Lemeunier, Le Campe, Fincoeur, Servais, David, Malmendier.

Meesters Jacob en Wauters hebben zich laten verontschuldigen, weerhouden zijn de door bijzondere plichten.

Gezien het schrijven van Mr Louis Malmendier, pleitbezorger, in datum van één en dertig Oktober negentien honderd dertig, dat gehecht zal blijven aan tegenwoordig proces-verbaal en waardoor hij het korps der pleitbezorgers vraagt te willen kennis nemen van de volgende punten:

1) of de pleitbezorgers te Luik in het vervolg in principie dienen te weigeren zich aan te stellen in burgerlijke zaken ingeleid in de Vlaamsche of de Deutsche taal?

2) of een pleitbezorger, van amtswege aangeduid, en die de Vlaamsche of de Deutsche taal niet machtig is, mag weigeren zich in de zaak aan te stellen?

Meester Malmendier heeft de houding uiteengezet die hij had aangenomen in de zaak welke hem aanbelangde en heeft de middelen ontwikkeld om deze houding te rechtvaardigen;

Na een gedachtenwisseling tusschen confraters heeft Meester Renard een juridische studie voorgebracht over de traditie betreffende het gebruik der Fransche taal voor de Luiksche Rechtbanken;

Na de meeningen, welke door verscheidene leden werden uitgedrukt, gehoord te hebben, onderwerpt Meester Fincoeur aan de stemming van het korps der pleitbezorgers, de hiernavolgende dagorde:

Gezien artikel zes van het Koninklijk besluit van vier Juni achttien honderd dertig, de artikels 5 en 6 van het decreet van het voorloopig bewind van 16 November 1830, de artikel 1 en 5 van de wet van 31 Juli 1921, de artikels 23 en 138 van de Belgische grondwet, de wet van 3 Mei 1889 en het Koninklijk besluit van 20 Maart 1922.

Overwegende dat het gebruik der Vlaamsche taal in gerechtzaken vrij is, behoudens regeling door de wet.

Dat in strafzaken de wet het gebruik der talen in België op een ondubbelzinnige wijze heeft geregeld;

Dat in burgerlijke zaken het gebruik der talen vrij is, mits de rechters voor dewelke het geding gebracht wordt en de advokaten die in burgerlijke zaken pleiten, de gebruikte taal kennen;

Dat het dus een species geldt verschillend van Rechtbank tot Rechtbank;

Dat het vaststaat dat de bijna algeheelheid van de magistraten der Rechtbank van eersten aanleg te Luik de Vlaamsche taal niet kennen en dat zij niet verplicht zijn haar te kennen;

Dat in deze Rechtbank geen enkele Vlaamsche kamer is samengesteld en zulks ook niet behoort te zijn volgens de geldende wetgeving;

Dat de bijna algeheelheid der advokaten en pleitbezorgers de kennis van de Vlaamsche taal niet voldoende machtig is om in deze taal deel te nemen aan besprekingen van juridischen aard;

Dat ook nog door traditie het gebruik der Fransche taal alleenlijk aangenomen wordt voor de Luiksche rechtbanken;

Het korps der pleitbezorgers der Rechtbank van eersten aanleg te Luik, vergaderd in algemeene buitengewone vergadering den Donderdag dertien November negentien honderd dertig, is van meening dat de Vlaamsche taal niet mag gebruikt worden in de burgerlijke rechtsgedingen hangende voor de Rechtbank van eersten aanleg te Luik;

Na een nieuwe gedachtenwisseling wordt er overgegaan tot de stemming over deze dagorde, die aangenomen wordt met eenparigheid van stemmen der aanwezige leden, uitgezonderd de stem van Meester Malmendier, die verklaart heeft zich te onthouden;

Het korps der pleitbezorgers wenschen de tegenwoordige beraadslaging te onderwerpen aan de bekrachtiging der

Rechtbank verzendt de zaak naar de Tuchtbank.

Voor gelijkvormig afschrift.

De Schrijver-Schatbewaarder, (get.) Delfosse.

De algemeene vergadering na beraadslaagd te hebben, gezien de voorgaande stukken en artikel drie van het decreet van dertien Frimaire jaar IX.

Gehoord in zijn gelijklopende eisch de Heer Prokureur des Konings;

Bij eenparigheid van stemmen, beslist te bekrachtigen en bekrachtigt het advies uitgesproken door de Tuchtbank der Pleitbezorgers van eersten aanleg te Luik, dat de Vlaamsche taal niet mag gebruikt worden in burgerlijke gedingen voor de Rechtbank van eersten aanleg te Luik.

De Hoofdgriffier, De Voorzitter, (get.) L. Lemoine. (get.) Alex. Horion.

Deze beslissing van de Rechtbank van Luik werd verbroken door het hiernavolgend arrest van het Hof van Verbreking.

HOF VAN VERBREKING

Tweede kamer, 18 Januari 1932.

In zake:

N° 7561. — De Prokureur Generaal bij het Verbrekingshof. (Vraag tot vernietiging)

De Prokureur Generaal bij het Verbrekingshof, eischer tot vernietiging, op grond van artikel tachtig der wet van zeven en twintig Ventose jaar acht, van een advies der Kamer van pleitbezorgers bij de Rechtbank van eersten aanleg te Luik in datum van negen en twintig November negentien honderd dertig en van een beslissing van hooger genoemde Rechtbank in datum van vijf Juni negentien honderd één en dertig; welke dit advies bekrachtigt op grond van artikel drie van het besluit van dertien Frimaire jaar negen.

Het Hof,

Gehoord de Heer Raadsheer Baron Verhaegen in zijn verslag en op de besluiten van den Heer Jottrand, eerste Advokaat Generaal;

Gezien het aanschrijven van den Heer Minister van Rechtwezen in datum van zeventien Oktober negentien honderd één en dertig en het hiernavolgend rekvisitorium gericht tot het Hof door den Heer Prokureur Generaal;

Aan de Heeren Voorzitter en Raadsheeren van de tweede Kamer van het Hof van Verbreking,

De Prokureur Generaal bij het Hof van Verbreking, op grond van artikel tachtig der wet van zeven en twintig Ventose jaar acht en ingevolge het aanschrijven van den Heer Minister van Rechtwezen in datum van zeventien Oktober negentien honderd één en dertig (vijfde algemeen Bestuur, littera P., nummer zeven en zestig duizend drie honderd vijf en tachtig) heeft de eer u aan te zeggen wegens machtsverschrijding een advies van de Kamer der pleitbezorgers van de Rechtbank van eersten aanleg te Luik in datum van negen en twintig November negentien honderd dertig en een beslissing van bovengemelde Rechtbank in datum van vijf Juni negentien honderd één en dertig, welke dit advies bekrachtigt, op grond van artikel drie van het besluit van dertien Frimaire jaar negen, beslissing waarvan het authentiek proces-verbaal bij tegenwoordig rekwest gevoegd is.

In haar algemeene vergadering van dertien November negentien honderd dertig bracht het korps der pleitbezorgers bij de Rechtbank van eersten aanleg te Luik een advies uit, dat de Vlaamsche taal niet mag gebruikt worden in de burgerlijke gedingen vóór de Rechtbank van eersten aanleg te Luik en daar zij verlangde deze beraadslaging te onderwerpen aan de bekrachtiging der Rechtbank, verzond zij de zaak naar de Tuchtbank.

Deze Tuchtbank vergaderd op negen en twintig November negentien honderd dertig, keurde bij eenparigheid van stemmen en in haar geheel de dagorde goed van het korps der pleitbezorgers te Luik en besliste haar beraadslaging aan de bekrachtiging der Rechtbank te onderwerpen.

Op vijf Juni negentien honderd één en dertig, in algemeene vergadering veree-

nigd, bekrachtigde de Rechtbank het advies van de Tuchtbank.

Door het enkel feit dezer beraadslaging en door het enkel feit deze beraadslaging te bekrachtigen, hebben de Kamer der pleitbezorgers en de Rechtbank een machtsverschrijding begaan.

De Kamer der pleitbezorgers is een instelling die voor doel heeft de handhaving der tucht bij de pleitbezorgers zooals het uitdrukkelijk gezegd wordt in artikel één van het besluit van dertien Frimaire jaar negen, waardoor zij in het leven werd geroepen.

Haar bevoegdheden zijn bepaald door artikel twee van dit besluit.

Deze beschikking geeft geen macht aan de Tuchtbank om te beraadslagen over de vraag te weten welke taal mag gebruikt worden vóór de rechtsmacht aan dewelke de pleitbezorgers gehecht zijn, evenmin als over elke andere moeilijkheid van proceduur die zou kunnen voorkomen vóór deze rechtsmacht.

Indien paragraaf drie van dit artikel aan de Kamer der pleitbezorgers de opdracht geeft elke klacht en elk beklag vanwege derde personen tegen pleitbezorgers te vermijden; indien paragraaf zeven van hetzelfde artikel haar gelast al de pleitbezorgers der Rechtbank gezamenlijk te vertegenwoordigen voor wat betreft hun gemeenschappelijke rechten en belangen, dan zou men toch van deze teksten niet kunnen afleiden, zonder hun een te uitgebreide en verkeerde uitlegging te geven, dat het aan de Kamer der pleitbezorgers behoort een advies uit te brengen betreffende de vraag te weten welke taal dient gebruikt te worden en hoe de proceduur dient te geschieden vóór de Rechtbank.

Volgens artikel drie en twintig der Grondwet is het gebruik der talen in België vrij; het kan slechts bij de wet geregeld worden en alleen voor de handelingen der openbare overheid en voor de gerechtszaken.

Het spruit uit deze tekst dat enkel de wetgevende macht bevoegdheid zou hebben om het gebruik der talen in de burgerlijke gedingen voor de Rechtbank van eersten aanleg te Luik door middel eener algemeene beschikking te regelen.

Bij afwezigheid van eenige wettelijke beschikking op dit stuk zou elke moeilijkheid betreffende het gebruik der talen, die zich zou voordoen in een burgerlijk proces vóór deze Rechtbank, hoofdzakelijk van rechtskundigen aard zijn en zou deze moeten opgelost worden door de Rechtbank vóór dewelke de betwisting, naar aanleiding waarvan de moeilijkheid wordt opgeworpen, aanhangig is.

De Kamer van pleitbezorgers door hare beraadslaging en de Rechtbank van eersten aanleg te Luik door hare bekrachtiging, die zij aan deze beslissing verleend heeft, zijn dus den kring van hunne wettelijke bevoegdheid te buiten gegaan en hunne beslissingen zijn nietig wegens machtsverschrijding.

Om deze redenen, gezien artikel tachtig der wet van zeven en twintig Ventose jaar acht, worden door den Heer Prokureur Generaal, bij monde van zijn ondergeteekenden eersten Advokaat Generaal, bovengemelde beslissingen van negen en twintig November negentien honderd dertig en vijf Juni negentien honderd één en dertig aan het Verbrekingshof aangezegd, ten einde te worden vernietigd.

Voor den Prokureur Generaal,

De eerste Advokaat Generaal, (get. Jottrand).

De middelen in gezegd rekvisitorium ontwikkeld aannemende, verkreeft de beraadslaging van de Tuchtbank der pleitbezorgers bij de Rechtbank van eersten aanleg te Luik in datum van negen en twintig November negentien honderd dertig en de beslissing genomen door de Rechtbank van eersten aanleg te Luik in algemeene vergadering in datum van vijf Juni negentien honderd één en dertig, strekkende tot de bekrachtiging der hier vóór gemelde beraadslaging, waardoor bij eenparigheid van stemmen door het korps der pleitbezorgers, een dagorde aangenomen werd het advies uitbrengende dat de Vlaamsche taal niet mag gebruikt worden in burgerlijke gedingen aanhangig voor de Rechtbank van eersten aanleg te Luik; beveelt dat tegenwoordig arrest zal overgeschreven worden op de registers van de Rechtbank van eersten aanleg te Luik en van de Tuchtbank der pleitbezorgers bij deze Rechtbank en dat er van melding zal gemaakt worden op kant van de vernietigde beraadslaging en beslissing.

HOF VAN BEROEP TE LUIK

5e KAMER — 15 JANUARI 1932

Voorzitter: M. Neven
Raadsheeren: M. Lambrechts en M. Elens
Op. Min.: M. Hauben
Pl.: Mr Van Krunkelsven

BURGERLIJKE PARTIJ — RECHTSTREEKSCHE DAGVAARDING — ONTVANKELIJKEID — BEVOEGDHEID.

Ieder is gerechtigd een geding door rechtstreekse dagvaarding aanhangig te maken voor de strafrechtbank, van den oogenblik dat de dagvaart partij een persoonlijke benadeeling heeft ondervonden.

Zoodra dergelijke benadeeling wordt vooruitgezet, is de boetstraffelijke rechtbank bevoegd om te beslissen over eene rechtstreekse dagvaarding betreffende persoonlijk letsel toegebracht aan derden, dan wanneer de partij die dagvaart slechts stoffelijke schade heeft geleden en enkel daarvoor vergoeding vraagt.

Daar het feit dat de oorzaak is van verschillende nadeelige gevolgen zooals kwetsuren aan derden en stoffelijke schade aan de burgerlijke partij, die rechtstreekse dagvaart, onverdeelbaar is en het geheel der feiten een delictueel karakter heeft, is er met recht voor de boetstraffelijke rechtbank gedagvaard geworden.

Ooms t/ Stams

Rechtstreeks gedagvaard als beticht van te Hasselt, den 11 Oktober 1929: 1) onvrijwillig bij gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg doch zonder het inzicht om den persoon van den ander aan te randen, slagen of verwondingen toegebracht te hebben aan Postelmans Antoon met het gevolg dat deze slagen of verwondingen een onbekwaamheid tot persoonlijk werk hebben verwekt; 2) samenhangend des 's avonds bij het kruisen van andere voertuigen het licht van de pharen van zijn auto niet te hebben verminderd derwijze dat deze de geleiders der gekruiste voertuigen niet verblinden;

Gezien door het Hof het vonnis waartegen beroep is, in de Vlaamsche taal uitgesproken den dertigsten April negentien honderd een en dertig door de boetstraffelijke Rechtbank van Hasselt, Kamer van drie rechters, hetwelk de rechtstreekse dagvaarding gedaan door exploit van deurwaarder Koninckx Hendrik van Hasselt, in datum van achtsten November 1930, geboekt niet ontvankelijk verklaart voor wat de eerste betichting aangaat.

Verklaart zich onbevoegd voor wat de tweede betichting aangaat;

Verzendt betichte Stams zonder kosten; Verwijst de burgerlijke partij Ooms tot de kosten van het rechtsgeding, berekend op twaalf franken 50 centiemmen (12,50);

Gezien het beroep tegen het vonnis opgemaakt;

Gehoord in zijn verslag den Heer Elens, Raadsheer;

Den betichte in zijn verhoor; Mter de Beco, pleitbezorger, in zijne beslitselen; Mter Vankrunkelsven, advocaat, in zijn pleidooi voor de burgerlijke partij;

Mijnheer Hauben, Substituut Prokureur General in zijne vorderingen;

Betichte Stams in zijne verdedigingsmiddelen;

Na er over beraadslaagd te hebben:

Aangezien Paul Ooms ten einde fr. 5.301,50 schadevergoeding te bekomen Stams voor de boetstraffelijke rechtbank van Hasselt, den 8sten November 1930, rechtstreeks heeft gedaagd onder betichting van te Hasselt, den 11 Oktober 1929:

1° zonder het inzicht om een ander aan te randen onvrijwillig slagen of kwetsuren te hebben toegebracht aan zekeren Postelmans — feit zijnde een wanbedrijf en 2° samenhangend, 's avonds, bij het kruisen van andere voertuigen, het licht der pharen van zijn auto niet te hebben verminderd, derwijze dat deze de geleider der gekruiste voertuigen niet verblinden — feit zijnde eene overtreding;

Aangezien de dagvaarding eene genoegzame aanhaling der feiten inhield volgens artikel 183 van het Strafvorderingswetboek, hetgeen betichte Stams ook niet meer voor het Hof betwist;

Aangezien het hoger aangehaald wanbedrijf onder de stoffelijke en plaatselijke bevoegdheid der rechtbank van Hasselt viel;

Aangezien eerste rechter aangenomen heeft dat Ooms niet ontvankelijk was Stams rechtstreeks te dagen wegens de eerste aangetijgde betichting — onvrijwillig slagen of verwondingen aan Postelmans — gezegde Ooms niet in rechte zijnde Stams in betichting te stellen voor dergelijke aanranding bedreven op den persoon van een derden;

Waaruit, aangaande de 2de betichting — overtreding, waarover de rechtbank

slechts kennen mocht wanneer zij samenhangend was met een wanbedrijf aanhangig voor haar — volgde, naar eerste rechters meening, dat, gezien de vervolging niet ontvankelijk was aangaande het wanbedrijf de rechtbank zich onbevoegd te verklaren had over het tweede gedeelte der betichting;

Aangezien eene aanstelling als burgerlijke partij of eene rechtstreekse dagvaarding gegrond op artikel 182 van het Strafvorderingswetboek ontegensprekelijk niet ontvankelijk zoude zijn, indien er voor kwam dat zulke aanstelling of dagvaarding is gedaan bij gebrek bij den verzoeker aan eenige persoonlijke benadeeling ontstaan uit de feiten waarop de aanstelling of de dagvaarding steunt;

Maar dat integendeel eenieder die eene persoonlijke schade heeft geleden verwekt door een feit, aanleiding gevende tot toepassing eener strafwet, gerechtigd is of wel den dader van zulk een feit rechtstreeks te dagen of wel zich aan te stellen in een reeds bestaand strafrechterlijk geding;

Aangezien een alleenstaand feit, door de verscheidene nadeelige gevolgen dat het rechtstreeks heeft doen ontstaan, tevens, wegens zekere dezer gevolgen als een strafbaar feit kan voorkomen, en tevens, door zekere andere dezer gevolgen als een louter burgerlijk schuldige daad;

Dat de persoon benadeeld door deze laatste gevolgen van een zulk feit, des niettemin benadeeld is geweest door eene daad, welke krachtens andere harer gevolgen, een misdrijf daarstelt;

Dat de bestaande rechtspraak aanneemt in dergelijke omstandigheden, daar het feit, oorsprong der verscheidene boven beschrevene nadeelige gevolgen, onverdeelbaar is — dat de persoon, alleenlijk benadeeld door die gevolgen van het feit dewelke hem het karakter laten van een burgerlijk delikt desniettemin doch ook schade heeft geleden uit hoofde van eene daad welke aanleiding geeft tot eene strafrechterlijke vervolging;

Waaruit spruit dat zulke persoon schade hebbende geleden door eene daad, zijnde, ook, een misdrijf, krachtens art. 3 en 4 der wet van 17 April 1878 en 145 en 182 van het Strafvorderingswetboek, de herstelling zijner schade mag bekomen bij middel van eene rechtstreekse dagvaarding alhoewel het niet, de voor haar noodlottige gevolgen zijn, die aan voormelde daad het strafrechterlijke delictueel karakter hebben gegeven;

Aangezien, in specie, uit de dagvaarding vloeit dat Ooms beweert dat hij eene persoonlijke schade heeft geleden door eene daad van Stams, dewelke voor gevolg gehad heeft dat Postelmans slagen of kwetsuren heeft bekomen;

Aangezien, ten eerste, dat uit niets blijkt, dat het, a priori, volstrekt onmogelijk is dat Ooms eene persoonlijke schade zou ondervonden hebben door de slagen of de kwetsuren aan Postelmans toegebracht;

Dat uit deze enkele beschouwing alreeds volgt dat Ooms ontvankelijk was tot de rechtstreekse dagvaarding in kwestie;

Dat de vaststelling of werkelijk, ja of neen, Ooms alzo benadeeld is geweest, het onderzoek over den grond der zaak aanging;

Aangezien daarenboven dat, uit de uiteenzetting der partijen spruit dat Ooms feitelijk zijne vraag tot schadevergoeding steunt op de volgende bewering;

Stams zou eene nalatigheid begaan hebben, te zeggen het niet temperen zijner lichten — wanneer hij eene boomheurst geleid door Postelmans en den auto-kamion toebehoorende aan Ooms, kruisde; de gevolgen dezer beweerde nalatigheid zouden geweest zijn, kwetsuren bij Postelmans, beschadigingen aan auto-kamion van Ooms;

Aangezien bijgevolg de rechtstreekse dagvaarding steunt op eene onverdeelbare daad, dewelke de stof eener misdrijf niet levert wanneer men alleen hare noodlottige gevolgen voor Ooms aanschouwt, maar integendeel eene misdrijf laat ontstaan wanneer men hare beweerde gevolgen voor Postelmans in acht neemt;

Dat gezien deze onverdeelbaarheid, de beweerde schade aan den auto-kamion van Ooms spruit uit een feit waartegen eene vervolging als misdrijf mag ingespannen worden;

En dat Ooms benadeeld door een dusdanig feit gerechtigd was om schadevergoeding te bekomen, over te gaan tot de betwiste rechtstreekse dagvaarding wegens onvrijwillig lichaamsleed aan Postelmans toegebracht;

Aangezien het niet betwist is en ook onbetwistbaar is dat Ooms eene persoonlijke schade kon lijden door de overtreding

aan de reglementen op het vervoer die de rechtstreekse dagvaarding ten laste legt van Stams;

Aangezien volgens de dagvaarding en de beweringen van Ooms deze overtreding niet alleen ten zelfden tijd en plaats als het wanbedrijf zoude geschied zijn, maar zelfs de onvoorzichtigheid daarstellen die het wanbedrijf in 't leven gebracht heeft;

Dat er bijgevolg samenhang bestaat tusschen de beide betichtingen in de dagvaarding vermeld;

En dat deze dagvaarding ontvankelijk zijnde, zoo als hooger bewezen aangaande het vervolgde wanbedrijf de 1e rechter ook bevoegd was om van de overtreding te kennen;

Aangezien het Hof de zaak tot zich heeft te trekken wanneer, zooals in het voorhanden geval, eerste rechters, ten onrechte, het geding niet ontvankelijk hebben verklaard of zich onbevoegd hebben verklaard;

Aangezien Ooms besluit tot de samenvoeging van deze zaak, met een ander geding door het Openbaar Ministerie ingespannen;

Aangezien dit laatste geding voor het Hof niet aanhangig is en dat er aldus, aan zulke vraag geen gevolg kan gegeven worden;

Om deze beweegredenen:

Het Hof, hervormt het vonnis a quo, zegt dat eerste rechter ten onrechte Ooms niet ontvankelijk verklaard heeft als wanneer hij Stams rechtstreeks heeft gedaagd wegens slagen of kwetsuren onvrijwillig aan Postelmans toegebracht en dat het ten onrechte is dat hij zich onbevoegd heeft verklaard aangaande de overtreding insgelijks door de rechtstreekse dagvaarding ten laste gelegd van Stams.

De zaak tot zich trekkende, verschuift ze sine die om over te gaan tot het openbaar onderzoek over den grond.

Behoudt de kosten voor.

NOTA. — Bij dit arrest dient de hiernavolgende aanmerking gemaakt te worden. De betichte werd niet verdedigd. De advocaat, door de assurantie maatschappij met deze zaak gelast, kende inderdaad niet het minste Nederlandsch. De betichte van zijn kant kende niet het minste Fransch.

Ingevolge de wet verleende het Hof aan den verdediger van betichte de toelating niet om in het Fransch te pleiten zonder dat de betichte deze toelating vroeg.

Daar deze laatste zelfs niet kon begrijpen welke verklaring zijn raadsman hem vroeg te willen afleggen, werd de formaliteit door de wet gesteld niet vervuld en kon er niet gepleit worden.

R. V.

POLITIERECHTBANK VAN MAESEYCK

26 NOVEMBER 1931

Vrederechter: M. E. Stiels

BELASTING OP DE HONDEN — WET VAN 22 JANUARI 1931 — AFSCHAFFING DER MEDALIE.

Tengevolge der afschaffing van alle bepalingen betreffende de belasting op de honden, is het dragen der medalie niet meer verplichtend.

O. M. t/ N...

Beticht van te den 26 Augustus 1931 op den openbaren weg op eene plaats of op het land zijn hond te hebben laten rondloopen zonder aan den hals de voorgeschreven medalie te dragen;

Gezien de stukken van het rechtsgeding;

Gehoord in openbare zitting de lezing van het proces-verbaal;

Gehoord de getuige in zijne onder eed gedane verklaring alsmede de betichte in zijne gezegden en middelen van verdediging;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijne besluiten;

Na beraadslaging

Gezien de betichting ten laste gelegd van den betichte N... van zijnen hond te hebben laten rondloopen zonder aan den hals te dragen de medalie voorgeschreven door art. 1 K. B. van 29 October 1908;

Gezien dat dit besluit, wat zijne uitvoering betreft reeds werd gewijzigd door het K. B. van 24 December 1926;

Dat art. 33 par. 1 der wet van 31 December 1925 overigens ook nog bepaalt dat de aangifte van den hond moet worden gedaan ten burele van den ontvanger van belasting, die aan den aangever, ten bewijze van de betaling eene kwijting en eene medalie zal overhandigen;

Dat eindelijk de wet van 22 Januari 1931 in het art. 9 al. 13 zegt: zijn afschaffing de art. 25 tot 39 der wet van 31 December 1925;

Daaruit volgt dat feitelijk alle bepalingen betreffende het bedrag der belasting, het kantoor waar deze moet worden betaald, de uiterlijke datum van betaling met toevoeging van afgifte eener kwijting en medalie vervallen en men niet aan iemand als fout kan opleggen, de niet nakoming eener bepaling die niet meer bestaat;

Gezien het bevel der Raadskamer van Tongeren, in dato vierden November 1900 een en dertig deze zaak voor onze rechtbank verzendende;

Gezien art. 159 van het wetboek van rechtspleging in strafzaken welk artikel ter zitting door den Vrederechter aangeduid is geworden;

Door deze beweegredenen:

De rechtbank verklaart den betichte L... onplichtig aan voormeld feit, spreekt hem vrij en verzendt hem van de vervolging zonder kosten.

NOTA. — Zie hieronder het vonnis van beroep.

* * *

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN TONGEREN

22 DECEMBER 1931

Voorzitter: M. J. Frère, rechter

BELASTING OP DE HONDEN — WET VAN 22 JANUARI 1931 — ARTIKEL 6 DER GRONDWET — MEDALIE NIET MEER VERPLICHTEND.

Alhoewel de bepaling van artikel 1 van het K. B. van 29 October 1908, gewijzigd door dat van 24 December 1926, niet afgeschaft werd door de wet van 22 Januari 1931, is ze niet toepasselijk op de honden aangeworven na de afschaffing van de fiscale taks.

Op de anderen kan zij evenmin toegepast worden, daar alle Belgen gelijk moeten staan voor de wet.

O. M. t/ L...

Aangezien het Openbaar Ministerie zich in beroep heeft voorzien tegen een vonnis wedersprekelijk uitgesproken door de politierechtbank van het kanton Maeseyck den 26 November 1931 hetwelk den betichte vrijspreekt der betichting ten zijnen laste gelegd zonder kosten, uit hoofde van te den 26 Oogst 1931 op den openbaren weg, op eene openbare plaats of op het land zijnen hond te hebben laten loopen zonder aan den hals te dragen de medalie voorschreven door artikel 1 van het K. B. van 29 October 1908;

Gehoord in openbare zitting de voordracht der zaak, de aflezing van het proces-verbaal, de beëdigde verklaring der getuigen, het Openbaar Ministerie in zijne vorderingen;

Aangezien betichte ofschoon regelmatig gedagvaard en geroepen niet verschijnt;

Gehoord den heer Rechter Neven in zijn verslag;

Na er over beraadslaagd te hebben;

Aangezien het beroep regelmatig en ontvankelijk is;

Aangezien betichte verzonden werd voor de politierechtbank van Maeseyck om te den 26 Oogst 1931 op den openbaren weg, op eene openbare plaats of op het land zijn hond te hebben laten omloopen zonder aan den hals te dragen de medalie voorgeschreven door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 29 October 1908;

Aangezien gezegd artikel vervangen werd door het Koninklijk Besluit van 24 December 1926, krachtens hetwelk de medalie niet meer door de gemeente moet afgeleverd worden, maar wel door den ontvanger der belastingen, gelast met de inning van de taks op de honden, ingesteld door artikel 30 tot 39 van de wet van 31 December 1925;

Aangezien deze taks afgeschaft is door artikel 9 van de wet van 22 Januari 1931 en dat dientengevolge het beheer van Financiën geen medailles meer aflevert (Ministerieel omzendbrief van 9 Februari 1931);

Aangezien de bepaling van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 29 October 1908, gewijzigd door dat van 24 December 1926, ofschoon niet afgeschaft, in feite toch niet meer toepasselijk is op degenen die een hond bezitten, aangeworven na de afschaffing van de fiscale taks.

Aangezien betichte zich nochtans niet in dit geval bevindt; dat hij verklaard heeft de medalie van zijnen hond thuis te hebben; dat hij dus het voorschrift van bovengemeld artikel kon naleven, maar het niet gedaan heeft op 26 Oogst 1931, omdat hij dacht dat het reglement niet meer in voege was;

Aangezien alle Belgen gelijk moeten staan voor de wet (Grondwet art. 6); dat de strafwet die jegens den eenen vervalt, niet meer op den anderen mag toegepast worden;

Aangezien het dus met recht is dat de eerste rechter betichte heeft vrijgesproken;

Op deze gronden:

Geeft de rechtbank verstek tegen den betichte;

Verklaart het beroep regelmatig en ontvankelijk;

Bekrachtigt het vonnis van den eersten rechter en legt de kosten ten laste van den staat.

NOTA. — Zie hierboven het vonnis a quo. Er bestaat voorziening in verbreking tegen het beroepsvonnis van wege het Parket van Tongeren.

Wetgeving

WETSVORSTEL

tot wijziging van artikel 1421 van het Burgerlijk Wetboek.

TOELICHTING

Mevrouw, Mijne Heeren,

Bij het opmaken van het Burgerlijk Wetboek, is de alleenheerschappij van den familievader vooropgesteld: hij is de meester van het gezin, hij beveelt aan vrouw en kinderen, die moeten gehoorzamen, hij beslist over wel en wee van de zijnen, hij is de wettelijke meester van de goederen der gemeenschap.

Volgens de vroegere wetgevers, moest het meesterschap in één hand berusten: de man beschikte over alles wat de familie en de gemeenschap betrof zonder gehouden te zijn rekenschap te geven van zijn handelingen. Deze wettelijke onmondigheid der gehuwde vrouw werd in de wet geschreven.

Meer dan honderd jaar zijn nu voorbijgegaan en er kwam reeds heel wat evolutie: thans is de vrouw niet meer buiten het gewone leven gesloten maar dra wordt zij op alle levensgebieden de gelijke van den man.

Intussen blijft ze in de gemeenschap de mindere. Ze blijft beroofd van medezeggenschap over de goederen der gemeenschap, dus over de goederen die ook gedeeltelijk aan haar toebehooren. Zoolang de man handelt voor het welzijn van het gezin, valt daar niets op aan te merken, maar in het tegenovergestelde geval, heeft de vrouw niet eens het recht rekenschap te vragen aan haar man.

Zeker, indien de man de goederen der gemeenschap vervreemdt met het inzicht bedrog te plegen tegenover zijn vrouw, kan zij wel haar rechten laten gelden, maar eerst moet zij bewijzen dat de man gehandeld heeft om haar te bedriegen en, wanneer zij daartoe geraakt, komt ze daarop te laat.

Hoe dikwijls zien we niet dat de echtgenoot goederen der gemeenschap verkoopt voor onredelijke doeleinden, of dat hij alles wat de gemeenschap bezit aan den man brengt, het geld opstrijkt en dan vrouw en kinderen zonder bestaansmiddelen achterlaat? De wet laat de vrouw wel toe om een onderhoudspensioen te vragen, maar gewoonlijk heeft de man de noodige voorzorgen genomen om alle beslaglegging onmogelijk te maken.

Hij heeft de goederen der gemeenschap naar eigen goeddunken vervreemd en de vrouw, die wettelijk medeigenaar is, weet er niets van.

Voor het welzijn van de familie en in het belang der gehuwde vrouw is het billijk dat er een einde worde gemaakt aan deze wettelijke onmondigheid.

Ons voorstel doet geen afbreuk aan het gezag van den familievader, hij blijft de beheerder der gemeenschap. Hij oordeelt of het nuttig is de onroerende goederen te verkopen of te hypothekeken. De vrouw moet echter op de hoogte worden gesteld van de beschikking over deze goederen waarop zij mede aanspraak mag maken en zij moet in de mogelijkheid gesteld worden daarover te kunnen medespreken.

Wil zij echter beletten dat de man een ernstige verhandeling doet, dan kan de echtgenoot zich wenden tot de rechtbank van eersten aanleg, die zal onderzoeken of het welzijn der gemeenschap daarmede gebaat is.

Op deze wijze zal de familievader heer en meester blijven van de gemeenschap, maar de vrouw zal op een redelijke wijze medezeggenschap krijgen en men zal niet langer meer de goederen van de gemeenschap kunnen vervreemden, zonder dat zij er iets van af weet.

A. DEBEUCKELAERE.

WETSVORSTEL

Eenig artikel

Alinea 2 van artikel 1421 van het Burgerlijk Wetboek wordt gewijzigd als volgt:

Hij mag de onroerende goederen niet verkopen, noch vervreemden, noch hypothekeken, tenzij met de toestemming van de vrouw, of bij ontstentenis dezer, met de machtiging van de bevoegde rechtbank van eersten aanleg.

A. DEBEUCKELAERE.

Rechterlijk leven

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 23 Januari 1932: Is, op hun verzoek, ontslag verleend:

Aan den heer Eyben (P.-J.-M.-P.-J.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Neerpelt;

Aan den heer Poliefeyts (J.-J.), uit zijn ambt van hoofdgriffier der rechtbank van eersten aanleg te Kortrijk.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gel-

den en is gemachtigd tot het voeren van den eereitit van zijn ambt;

Zijn benoemd:

Tot rechter:

In de rechtbank van eersten aanleg te Turnhout, de heer Boone (A.-L.-A.-M.-J.), eerste substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, ter vervanging van den heer Dierckx, die als zoodanig aftreedt;

In de rechtbank van eersten aanleg te Brugge, de heer Axters (J.-L.-R.-B.-M.), advocaat te Brugge, ter vervanging van den heer Soenen, die tot een ander ambt is beroepen;

In de rechtbank van eersten aanleg te Gent, de heer Vanden Abele (A.-F.-A.), rechter in de rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, ter vervanging van wijlen den heer De Bevere;

In de rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, de heer Goffinet (A.-P.-G.-P.-L.), substituit procureur des Konings bij de rechtbank, ter vervanging van den heer Vanden Abele;

Tot toegevoegd substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Van Hille (W.-J.-E.-M.-G.), advocaat te Gent, ter vervanging van den heer Hallemans, die werkelijk substituit is geworden, doordat de heer Boone, tot een ander ambt is beroepen;

Tot substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, de heer Vercauteren (D.-A.-J.), advocaat te Gent, ter vervanging van den heer Goffinet;

Tot plaatsvervangend rechter:

In het vrederecht van het kanton Herzele, de heer De Smet (G.-F.-E.), advocaat te Erembodegem, ter vervanging van den heer Verbrugghen, die als zoodanig aftreedt;

Tot griffier titulair bij het Hof van beroep te Brussel, de heer Lambert (F.), beambte ter griffie van dit Hof;

Zijn aangeduid:

Tot rechter in hooger beroep in huurzaken bij de rechtbank van eersten aanleg te Kortrijk, de heer Thienpont rechter in die rechtbank;

Tot plaatsvervanger van den rechter in hooger beroep, in huurzaken bij bedoelde rechtbank, de heer Vandermeersch, rechter in die rechtbank;

Is aan den heer Peters (A.), voorzitter der rechtbank van koophandel te Leuven, ontheffing verleend van de verplichting in de hoofdplaats van het rechtsgebied te verblijven.

Balieleven

Het vijf-en-twintig jarig jubilé van Mr. Maurice VERBAET

Verleden Zaterdag waren een dertigtal advocaten en magistraten vergaderd ten huize van Mter Verbaet om zijn zilveren jubelfeest aan de balie te gedenken. In de prachtige woning van den Mter, vonden ze dezen omringd door gade en kinderen, en in het salon stond zijn portret uitgesteld, meesterlijk geschilderd door Geudens, geschenk zijner confraters.

Mter Hector Lebon, zijn patroon wiens stagist en medewerker hij tien jaren lang is geweest, nam het woord om den jubilaris te groeten. Hij prees in Mter Verbaet den soberen, bondigen pleiter, « die geen luidruchtige welsprekendheid noodig had om de schamelheid der gedachte te kleeden ». Hij noemde hem den Tacitus onzer balie, die matige en fijn gerecht opdiend dat zich zelve prijst. « Uw pleidooi, zegde spreker, laat den rechter wat te ontdekken over. Zou maakt gij van hem den medewerker uwer gedachte ».

Daarna trad Mter Hector Lebon op het terrein der gemoedelijkheid. « CARPE DIEM! Het genoegen van heden vult ruim dezen dag ». Hij vertelde van den tijd toen Maurice zijn kabinet betrad. « De jongens waren nog klein. De kleinste kropen op handjes en voetjes de kamer rond of spartelden op den vloer, en frazelden onbegrepen zinnen gelijk sommige klanten deden met hun primair geest. U waart van het gezin. Onze geest en ons gemoed gingen in kinderlijken pret op in die tafereltjes, die ge later zoo kwistig rond uw eigen haard zoudt beleven in gezelschap van gade en kinderen, die heden uw jubelaar met een krans van liefde omvlechten ».

Ten slotte bezong de feestredenaar de zegenrijke carrière van zijn stagist en medewerker, en bood hem het schilderij van Geudens aan, blijvende hulde van ambtsbroederlijke hoogachting en der liefde van de vrienden.

Mter Philip Lebon, de stagist en oudste medewerker van Mter Verbaet volgde zijn vader op, en in een keurige improvisatie roemde hij « het vernuft, de rijke kennis van het Recht, de werkkraft, de rechtschapenheid, den eenvoud en de gemoedelijkheid van den jubilaris ». Hij vertelde op zijne beurt: « Mter Verbaet kwam in Antwerpen toe als een onbekende. Zijn hoogeschool-vriend, Mter Jules Franck, leidde hem bij Mter Lebon vader, toenmalig voorzitter der Vlaamsche Conferentie. Op de terugkomst vond Mter Verbaet een half-franksen op straat, waarop Jules Franck uitriep: « dat is een gelukspand. » Uw carrière is gemaakt ». Mijn vader hoorde ik » meermalen zeggen dat hij nooit beter stagist » en medewerker had. »

Mter Verbaet antwoordde zeer bewogen, en droeg de hulde over op Mevrouw Verbaet. Na al zijn vrienden met groote hartelijkheid gedankt te hebben, haalde hij den kunstenaar Geudens uit zijn hoekje, en betitelde hem den Meester, voor wien hij had moeten « poseeren », en die na het eerste half uur reeds zijn kop vast had!

Het portret is inderdaad gelukt. De wijn was goed. Mevrouw Verbaet en har kinderen werden medegevierd en bebloemd. Mter Verbaet is bepaald een pracht-advokaat. HEIL HEM!

Vlaamsche Conferentie

der Balie van Antwerpen

LESSEN IN PRACTISCH ZEERECHT

De lessen in practisch zeerecht werden verleden Zaterdag gesloten met het bezoek dat twintig confraters brachten aan de « Yasukuni Maru » der « Nippon Yusen Kaisha » maatschappij.

Na de gebruikelijke voorstellingen, door de officieren aan boord rondgeleid, werd het ons gegeven de verschillende deelen te bewonderen dezer prachtige eenheid die een bruto tonnage heeft van boven de 11.800 ton en 254 passagiers kan herbergen.

Een lekker kopje thee met pasteigebak werd ons aangeboden en onze voorzitter, Mter Jules Franck, wist in gelukkige bewoordingen, eerst in 't Nederlandsch, daarna in 't Engelsch, de kapitein van het schip en den heer Rodin, bestuurder te Antwerpen, dank te zeggen voor deze instructieve en aangename oogenblikken die zij ons in de gelegenheid stelden, in hun gezelschap, door te brengen. Ook werd kapitein De Meulemeester, onze steeds gedienstige cicerone wien wij een groote erkentelijkheid verschuldigd zijn, niet vergeten.

De heer Rodin antwoordde namens den kapitein van 't schip, de bemanning en de rederij en deze leerrijke namiddag eindigde in een atmosfeer van blijmoedigheid en geestdrift waarvan de aanwezige leden onzer conferentie nog lang de geheugenis zullen van behouden.

VERGADERING VAN VRIJDAG

22 JANUARI 1932

Na enkele mededeelingen door het Bestuur over de aanstaande werkzaamheden der Conferentie, kwam Confrater Jos De Clercq aan het woord, om te handelen over « de Sociale Wetgeving sinds 1918 ».

Spreker doet onmiddellijk opmerken dat de Sociale Wetgeving sinds 1918 eene periode van overproductie is ingegaan, en dat het dan ook onmogelijk is heel die wetgeving te behandelen. Hij zal enkel een schema kunnen maken.

Voor eerst wijst hij op de wetgeving die de kontraktuele verhoudingen tusschen werknemer en werkgever regelen: voor de werklieden bleef de wet van 10 Maart 1900 behouden; voor de bedienden kwam de eerste regeling sinds het burgerlijk wetboek door de wet van 7 Augustus 1922 tot stand.

Eene tweede reeks wetten en Koninklijke besluiten regelt de arbeidsvoorwaarden. Het is voor eerst de wetgeving op de beroepsziekten; verder de wetgeving betreffende den 8-uren arbeid, tot nu toe aangevuld door ongeveer 80 Koninklijke besluiten die uitzonderingen goedkeuren; en eindelijk het wetsontwerp over het minimum-salaris, waarin ook weer voorzien wordt dat de bijzonderste toepassingen bij Koninklijk besluit zullen geregeld worden.

De derde reeks wetten is van veel grooter belang, en is ook veel omvangrijker. Het zijn de wetten van sociale voorzorg en verzekering.

Wij hebben hier om te beginnen de wetgeving tot bevordering der goedkope woningen. Plaatselijke maatschappijen zijn in het leven geroepen, eene algemeene landelijke maatschappij werd gesticht, premies bij het bouwen, ontheffing of vermindering van belastingen worden verleend; en ook vermindering van huur wordt toegestaan.

Vervolgens de wetgeving betreffende het fonds der gebrekkelijken en verminkten, nog te weinig gekend, alhoewel zeer nuttig in bepaalde gevallen.

Verder de wetgeving op de ouderdomspensioenen, de verplichte verzekering invoerende in het algemeen voor alle werknemers die minder dan 18.000 fr. 's jaars verdienen, en in het bijzonder de wetten op de bedienden-verzekering. Eindelijk nog het pensioen voor de mijnwerkers.

Spreker komt zoo aan de wetgeving betreffende de werkloozesteun, waardoor de verzekering wordt aangemoedigd. Circa 700.000 werklieden zijn aangesloten. Wij vernemen vluchtig hoe dit alles werkt: de werklozen-kassen doen de eerste uitkeeringen; het werklozen-fonds en het krisiss-fonds springen later bij. De werklozen kunnen alzo komen tot ten hoogste 300 werkdagen steun. In 1931 werd er voor circa 400 miljoen frank steun uitgekeerd.

De wetgeving op de arbeids-ongevallen is onlangs uitgebreid en gewijzigd. Die wetgeving is voldoende gekend. Een nieuw beginsel werd ingevoerd: het verplichte loonboekje. De praktijk zal echter moeten uitwijzen of bij gebrek aan wettelijke sanctie dat werkelijk veel nut zal opleveren.

Ook de wetgeving op verzekering tegen beroeps-ziekten is uitgebreid. Een officieel verzorgings-fonds is tot stand gekomen.

Steunende op het beginsel der nationale solidariteit, werd de wetgeving betreffende de gezins-vergoedingen ingevoerd. De kosten der verzekering vallen ten laste van den werkgever, waar nochtans eene geringe bijdrage der werknemers wenschelijk zou zijn. Spreker is van meening dat het beter ware de vergoedingen uit te keeren vanaf de geboorte van het tweede, of zelfs het derde kind, en niet vanaf het eerste, zooals nu het geval is. Het is pas dan dat er sprake kan zijn van « gezins-last », en de uit te keeren vergoedingen zouden in dat geval ook merkkelijk hooger zijn.

Verzekering tegen ziekte en invaliditeit in het algemeen, is tot nu toe nog niet verplichtend. Spijts dat, onder het beheer der wet van 23 Juni 1894 op den Onderlingen Bijstand zijn er bij de drie miljoen inwoners aangesloten.

Zoo komt de spreker tot het slot zijner rede, hij geeft de volgende algemeene kenmerken der ontlede wetgeving als volgt weer: De uitvoerende macht neemt de plaats in der wetgevende macht; — de wetgeving is onstandvastig; — er heerscht gebrek aan samen-ordening; — de wetgever goochelt te veel met hooge straffen, en bekomt hierdoor ook een slecht resultaat.

Spreker richt een oproep tot de jongeren: te weinig juristen stellen belang in de sociale wetgeving; hij hoopt dat de jongeren meer roeping zullen voelen om zich met de sociale beweging bezig te houden.

Confrater De Clercq wordt toegejuicht, en na een dankwoord van den Voorzitter, volgt er nog eene drukke bespreking over het behandelde onderwerp.

De Voorzitter roept de aandacht der vergadering op eene rede uitgesproken door den Heer Voorzitter der Handelsrechtbank, waarin gezegd wordt dat het wenschelijk zou zijn de nakende verkiezingen der Handels-rechters te verdragen, en verder beweerd wordt dat er voor de Handelsrechtbank van Antwerpen nooit taalgrieven bestaan hebben. Er wordt door het Bestuur en door leden der vergadering op gewezen dat onlangs nog gevraagd werd de rolregelingen in het Nederlandsch te doen, waaraan tot nu toe geen gevolg werd gegeven. Ook tal van incidenten worden door de leden der vergadering aangehaald.

Aan het Bestuur wordt opgedragen de aangehaalde grieven te onderzoeken, en na te gaan

hoe er kan worden gereageerd tegen deze verkeerde voorstelling.

Er werd ook kennis gegeven van het voorlopig programma van het XVII' rechtskundig kongres. Dit programma vond weinig bijval, en dientengevolge zal er bij den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden worden aangedrongen, dit programma te wijzigen.

De vergadering werd daarna gesloten verklaard.

Uit de Pers

De Londensche correspondent van de « Morgenpost » zendt aan zijn blad de hieronder staande belangrijke mededeeling betreffende een proces waarin uitspraak gedaan werd te Londen.

Wij drukken een uittreksel af van zijn artikel verschenen in « De Morgenpost » van 26 Januari 1932:

"Truth in Advertising,"

EEN BELANGRIJK VONNIS

Een uitspraak van buitengewoon belang voor een deel der handelswereld is heden in de King's Bench gedaan door rechter Rowlett. De leiders der Britsche en internationale « advertentie-conventies », die met zooveel klem opkomen voor de leus « Truth in advertising », kunnen tevreden zijn.

Mr. F. A. Wood, een inwoner van Radlett, in de omgeving van Londen, had £ 500 schadevergoeding geëischt van de firma Letrick Ltd., Londen.

Deze eis was gegrond op een advertentie, waarin genoemd firma een door M. Wood gekochte elektrische haarkam aanbevol had met de woorden:

« £ 500 garantie. Onder garantie van £ 500 nemen wij op ons u uw geld onmiddellijk ten volle terug te betalen indien gij niet volkomen verrukt zijt met de wonderbaarlijke resultaten (van de kam) op uw eigen haar. Na tien dagen is er geen grijs haar meer over. £ 500 garantie ».

Mr. Wood verklaarde de kam van 20 tot 25 Maart 1931 geregeld gebruikt te hebben. Toen er geen wijziging kwam in de kleur van zijn haar, begaf hij zich naar zijn advocaat en liet een vordering indienen op de gegarandeerde £ 500.

Bij het verhoor en kruisverhoor werden pogingen aangewend om den indruk te vestigen dat Mr. Wood die kam gekocht had, niet omdat hij geloofde, maar juist omdat hij niet geloofde in de « wonderbaarlijke resultaten ».

Maar dit deed weinig ter zake.

De rechtskundige vraag was: Ontstaat door bovengenoemde aankondiging een bindend contract tusschen den adverteerder en den koper.

Wanneer de aankondiging klinkbaren onzin bevat had, dan zou zij geen contract geschapen hebben. Neem aan dat de advertentie geluid had: « Wie na een gebruik van tien dagen niet ten volle tevreden is met de wonderbaarlijke resultaten, krijgt van ons de Engelsche kroonjuweelen ten geschenke ». Eenieder weet dat de firma de kroonjuweelen niet ten geschenke kan geven, en dat zij slechts een hyperbool bericht om de voortreffelijkheid van haar fabrikaat te doen uitkomen.

De betaling van £ 500 evenwel behoort tot het domein der mogelijkheden. Dat grijs haar door een zekere behandeling binnen tien dagen weer blond, bruin of zwart wordt, zal de niet-deskundige, zoo het hem ernstig door een deskundige verzekerd wordt, zeer goed kunnen geloven.

De advertentie bevatte dus niets dat onzinnig was. Was dit niet het geval geweest dan zou zij geen contract gevormd hebben in den zin der wet.

Maar was zij ernstig bedoeld? Was zij bedoeld als een contract met koopers of als een dwaze aanbeveling van woorden, die niets anders beoogde dan op kermisachtige manier koopers te trekken.

Zelfs indien laatstgenoemde bedoeling mocht hebben voorgezet bij de adverteerders, dan zou hierdoor niet voorkomen zijn geworden dat een contract met koopers tot stand kwam, want laatstgenoemden beschikten niet over de zake-lijke of deskundige kennis, noodig om de bedoeling der advertentie te doorgronden. Had de firma vermoed dat het publiek die kennis wel bezat, dan zou zij de aankondiging zeker anders opgesteld hebben.

Meer dan dat: de aankondiging van een man, Martin genaamd, wiens haar zeer dun en grijs geworden was, en... « Nu, op den tienden dag, is de grijsheid geheel verdwenen en het haar heeft zijn natuurlijke bruine kleur terug... Niet één kam is ooit in gebreke gebleven al dat gene te doen wat wij hem toeschrijven ».

Door dit getuigenis wordt het geloof in de « wonderbaarlijke resultaten » voor den kam nog versterkt, en hoe sterker dit geloof is, des te ernstiger vat men ook de in de garantie vervatte belofte op.

Een garantie of waarborg is zoowat het sterkste woord, dat in een contract gebezigd kan worden. Het is in commerciële zin bijna gelijkwaardig aan een eed.

Met een eed drijft noch degene die hem aflegt, noch degene tegenover wie hij afgelegd wordt, den spot.

Evenmin kan men in den handel aannemen dat een onder garantie gedane belofte niet ernstig gemeend is, d.w.z. men veronderstelt te goeder trouw dat of de belofte vervuld of de garantie ingelost zal worden.

Welke bedoelingen de koper van den kam heeft, is van geen belang. Hij kan hem gekocht hebben met de zekerheid dat de belofte niet vervuld zou worden, of in de hoop dat zij niet vervuld zou worden. In dit geval is zijn zaak niet « sympathiek ». Maar dit gaat den rechter en de wet niet aan.

Er bestond een contract, en het contract was bindend.

De firma werd dus veroordeeld tot uitbetaling van de gegarandeerde £ 500.

Wij voorspellen dat binnen kort zeer veel aankondigingen in de bladen een lichte redaktiewijziging zullen ondergaan!